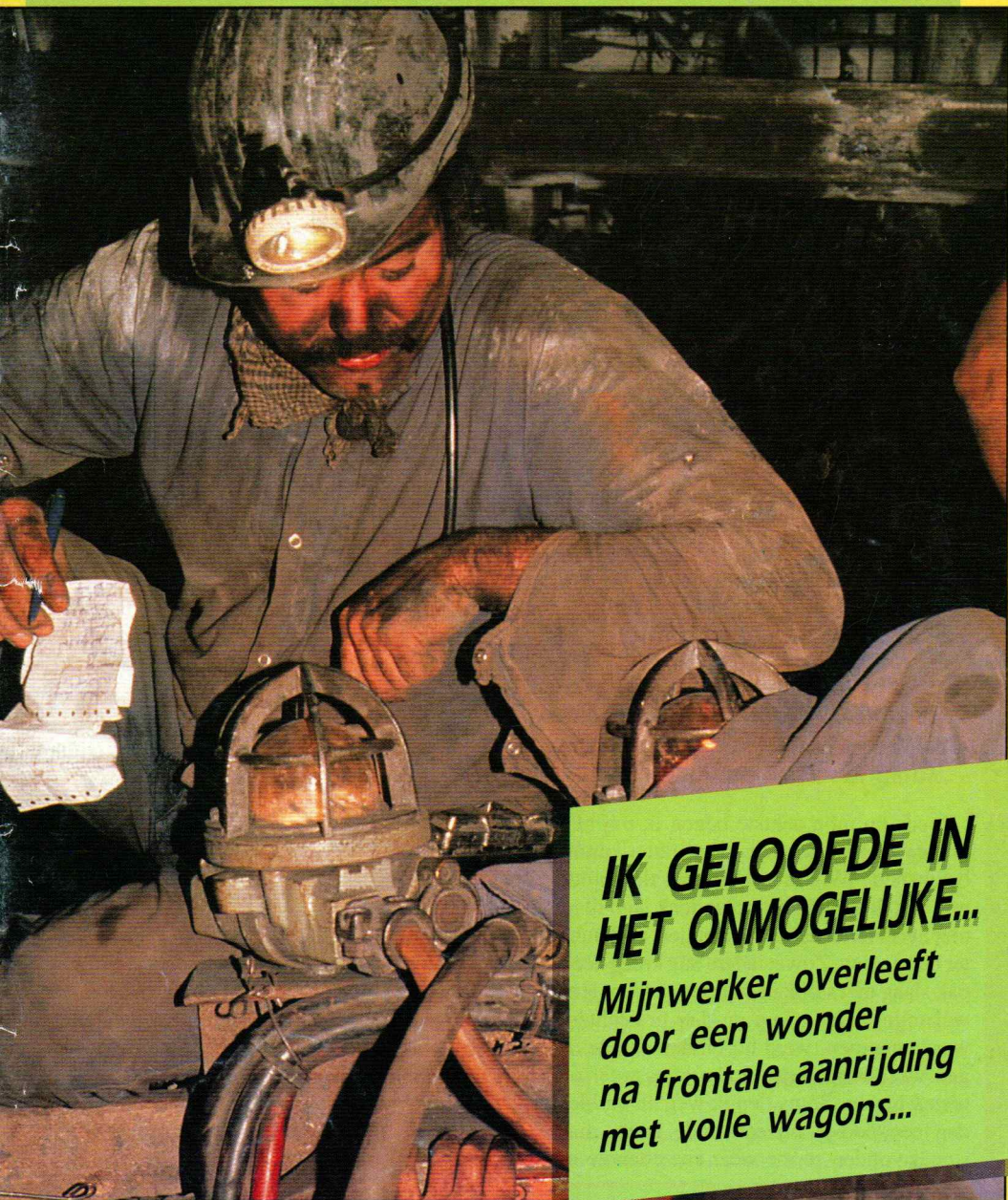

STEM

THE POWER MAGAZINE

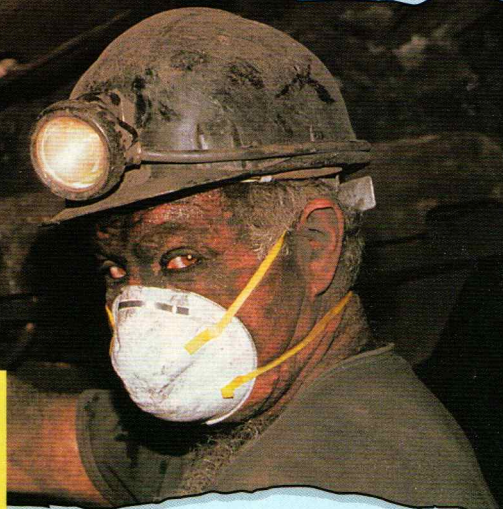
**IK GELOOFDE IN
HET ONMOGELIJKE...**

*Mijnwerker overleeft
door een wonder
na frontale aanrijding
met volle wagons...*

Ik geloofde in het onmogelijke!

Diep beneden in de kolenmijn ging alles net als op andere dagen, tot dat plotseling twaalf met stenen volgeladen wagons losschoten. Mijn collega's stonden hulpeloos en verschrikt te kijken, zonder dat ze me ook maar konden waarschuwen, toen ik frontaal aangereden werd. Alle grotere botten in mijn lichaam waren gebroken. Wonderlijk genoeg bleef ik bij kennis en als een getrainde reddingswerker was ik in staat hen te vertellen hoe ze me moesten optillen. Toen werd alles zwart.

Reeds op mijn achtste begon ik mij af te vragen wat het leven voor mij zou kunnen betekenen. We waren toen met tien kinderen. Als ik aan die tijd terugdenk, kan ik me niet herinneren dat ik mijn ouders ooit nuchter heb gezien. Zowat iedere dag kreeg ik een pak slaag met stokken en leren riemen. Hoewel mijn vader zo nu en dan in hechtenis werd genomen, werd hij binnen enkele dagen weer vrijgelaten, zodat alles weer opnieuw begon. Soms liep ik weg en verbleef dan een poosje bij een oude tante, maar steeds vonden ze me weer en zetten ze me

Ernest J. Stanyer
Barrow-in-Furness, England

het duur betaald. Toen ik ouder werd, begon ik ervan te dromen dat ik sterk genoeg was om hen allebei te vermoorden.

Op een dag kwam er een nieuwe jongen bij ons in de klas. Er werd ons verteld dat Aeron vanaf zijn geboorte niet kon lopen. Hij kwam naast mij te zitten. Ondanks zijn problemen was Aeron vol van een vreugde zoals ik die nog nooit had gezien. Ik wilde dolgraag ook iets van die vreugde hebben. Zodoende raakten wij langzamerhand bevriend.

Op een vrijdagmiddag nodigden Aeron's ouders me uit om thee te komen drinken. Voor een jongetje dat in lompen gekleed was, was deze eer bijna onbegrijpelijk. Bij hen thuis kreeg ik een bad en een „nieuw” stel kleren. Een paar dagen later vroegen ze mij of ik zin had om met hen mee te gaan naar een kerkdienst. Daar besloot ik mijn

leven aan Jezus over te geven, en mijn leven veranderde.

Toen ik besloot om weer naar huis te gaan nadat ik een tijdje weg was gebleven, kwam er wonderlijk genoeg geen pak slaag. Hoewel mijn ouders nog regelmatig dronken waren, was er op de een of andere manier toch iets veranderd. Ik begon te bidden dat God voor hen zou doen wat Hij voor mij had gedaan. Korte tijd daarna kwamen ze op een avond terug uit de kroeg en gingen ze stille-tjes naar bed. Toen we de volgende ochtend opstonden, vroegen ze ons aan tafel te komen, waar we voor het eerst in ons leven samen ontbeten. Het bleek dat ze de avond tevoren bij de kroeg een band van het Leger des Heils tegengekomen waren, en allebei hadden ze gebeden of God hen wilde vergeven en in hun leven wilde komen. Plotseling hadden we een echt gezin, zoals we dat nog nooit gekend hadden.

Korte tijd later wekte Papa ons. Hij vertelde heel enthousiast dat we naar een openluchtbijeenkomst zouden gaan die de hele dag zou duren en waar voor zieken gebeden zou worden. We waren vroeg genoeg om een plaats vooraan te krijgen. In de loop van die bijeenkomst zagen wij hoe blinden weer konden zien, doven weer konden horen en stommen weer konden spreken – en dat alles op gebed! Het mooiste wat ik die dag zag, was hoe mijn vriend Aeron uit zijn rolstoel stapte, die hij nooit meer nodig bleek te hebben!

Ik werd mijnwerker. Ik werkte hard en feestte veel. Langzaam dreef ik weg van de belofte die ik aan God had gedaan, maar Hij liet mij niet los. Een meisje uit een plaatselijke kerk, waar ik al een tijdje verkeer mee had, gaf me haar verlovingsring en andere cadeaus terug toen ik weigerde te stoppen met drinken. Toen pas realiseerde ik me hoeveel zij voor mij betekende. In een poging deze situatie te ontvluchten, ging ik in het Britse leger. Gedurende die tijd lukte het me om met mijn drinkgewoonte te breken.

Ik werd even buiten Belfast (Noord-Ierland) gestationeerd. Op een gegeven moment werden we met zijn vijven voor een aantal dagen op oefening gestuurd. We wer-

den naar een onbekende plaats gebracht, kregen geen kaarten mee, en moesten op ons eigen houtje de weg terug naar onze basis zien te vinden. Toen het donker werd, zetten we ons tentje aan het strand op. Geheel onverwachts kwam er een grote vloedgolf, die ons allemaal de zee in spoelde. Midden in deze angstige ervaring riep ik het uit tot God. Toen het dag werd, merkte ik tot mijn verbazing dat ik ergens aan land was aangespoeld, met snijwonden en kneuzingen, maar levend. Met moeite wist ik bij een klein kerkje te komen waar ik mensen hoorde zingen. Ik slaagde erin de deur open te duwen voordat ik in elraan zakte. Toen ik tent-slotte weer in de kazerne terugkwam, ont-

In 1952, in het revalidatiecentrum, twee maanden na het ongeluk

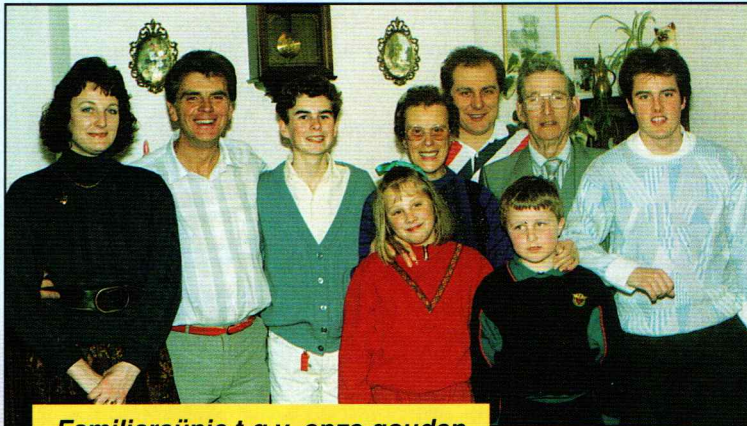
dekte ik dat ik de enige overlevende was. Gedurende de paar dagen voordat men geloofde dat mijn verhaal klopte, werd ik onder arrest gehouden wegens afwezigheid zonder toestemming.

Toen ik uiteindelijk afzwaaide en weer naar mijn werk in de kolenmijn ging, dacht ik onmiddellijk weer aan dat meisje dat ik achtergelaten had, en ik trachtte haar opnieuw te ontmoeten. Op een zondagmiddag kwam ik haar in het park tegen, waar zij met een aantal jongelui was. Ik liep naar haar toe

en pakte zachtjes haar hand. Hoewel we op dat moment geen woord zeiden, wisten we allebei wat we wilden. We hadden nog twee jaar verkering en trouwden vervolgens in het voorjaar van 1940.

In 1952 kreeg ik dat ongeluk in de mijn. Toen mijn vrouw mij in het ziekenhuis kwam bezoeken, kreeg zij te horen dat er geen hoop meer was. Maar haar geloof was veel sterker dan dat. Ze bad de hele dag, elke dag, en ze gaf het niet op. Ze was erbij toen ik weer bij bewustzijn kwam. De pijn was vreselijk, maar ik leefde!

Nadat ik voor het eerst in bed gewassen was, werd ik alleen gelaten in mijn kamer. Ik strekte me in geloof uit naar God, en op de een of andere manier kwam ik uit mijn bed en deed ik drie stappen, voordat ik neerviel. Het was even alsof Jezus en ik samen liepen. In de loop van de tijd kreeg ik weer kracht in mijn benen en kon ik weer lopen. Vier korte maanden na het ongeluk was ik weer terug in de mijn en kon ik licht werk doen, en binnen twaalf maanden deed ik mijn normale werk weer. ***Dit was echt een wonder!***

**Familieëunie t.g.v. onze gouden
bruiloft – 1990**

Behalve dat ik heel wat gebroken beendenden had, waren mijn blaas en mijn ingewanden ook gekwetst. Twee weken later werd ik uit de intensive care ontslagen, en vijf weken later kwam de chirurg met het nieuws: „Jongeman, jullie mijnwerkers moeten wel zo sterk zijn als een os. We hebben je driemaal geopereerd. Drie keer ben je ons ontglipt, maar je kwam weer terug. Je zult al gauw weer naar huis kunnen, maar tot mijn spijt moet ik je zeggen dat je nooit meer zult kunnen lopen. Je zult je hele leven vanaf je borstkas verlamd blijven.”

Ik moest denken aan mijn vriend Aeron, en ik glimlachte. Op dat moment geloofde ik dat God ook voor mij kon doen wat Hij voor Aeron had gedaan.

Alsof God wilde bevestigen dat Hij alles wat Hij doet ook goed doet, gaf Hij ons in 1960 een derde kind. Ook dat was een wonder, daar de artsen ons verzekerd hadden dat we geen kinderen meer konden krijgen. Zonder dat ik het wist had mijn vrouw echter om een derde kind gebeden.

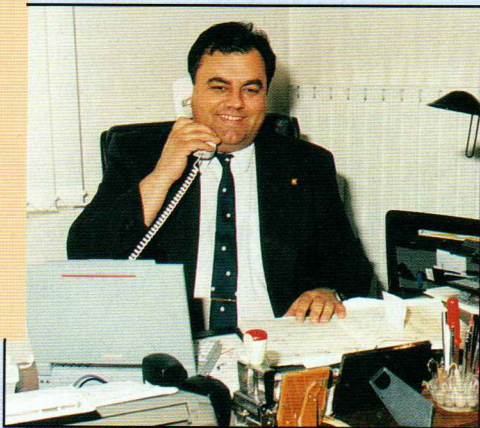
Nadat ik met pensioen was gegaan, zijn mijn vrouw en ik in Barrow-in-Furness gaan wonen. Mij geloof is gegrond in de levende God, die mij al die jaren vastgehouden heeft, zelfs als mijn hart ver van Hem was. Hij is de Heer van ons leven en van ons huis. Met genoegen zijn wij betrokken bij onze dorpskerk en zijn we actief in ons plaatselijke chapter van de Full Gospel Business Men's Fellowship International (FGBMFI). Onze grootste vreugde is om anderen hun leven aan Jezus te zien geven en met Hem te wandelen.

Ernest Stanyer is gebedscoördinator van het Chapter Barrow-in-Furness van de FGBMFI. Hij en zijn vrouw Eliza hebben drie kinderen en vijf kleinkinderen.

Een nieuwe manier van zakendoen!

Gevoel voor zakendoen kreeg ik van nature mee. Voor mijn moeder was het niet gemakkelijk om een gezin groot te brengen van een weduwenpensioen. Van haar maandinkomen zou je, bij de huidige prijzen, circa vijf liter petroleum kunnen kopen, maar zij was een schrandere vrouw en ze werkte hard, en we hebben nooit honger geleden. Zij leerde ons voor onszelf te zorgen en succes in zaken te hebben.

Miklos Molnar
Boedapest, Hongarije

Na mijn eindexamen van de middelbare school ging ik naar Sopron (het huidige Lover) voor een opleiding in hotelmanagement. Het personeel nam me onder zijn hoede en leerde me de kneepjes van het vak. Maar alcohol en vrouwen leidden ertoe dat ik van de receptie naar de speelkeuken werd overgeplaatst.

Ik hield mijn wilde levensstijl een paar jaar vol. Toen ontmoette ik Anna. Twee weken later vroeg ik haar ten huwelijk, en dat zonder eerst een verhouding met haar gehad te hebben. Ik ging zelfs naar Dabas om haar ouders om toestemming te vragen. Ik vertelde hen dat het de wil van God was dat wij zouden trouwen.

Ik geloofde wel in God, maar het beeld dat ik van Hem had, was er een van iemand met een lange baard, ver weg, die klaar stond om me neer te schieten vanwege mijn „zonden”. Telkens als er

moeilijkheden waren, vroeg ik of Hij me wilde helpen, maar zodra het weer beter ging, had ik Hem niet meer nodig. Het was een beetje als met Aladdin en zijn wonderlamp. Die placht zijn lamp op te poetsen, waarop de geest verscheen, een wonder verrichtte en weer verdween.

Nadat we in 1981 trouwden, zijn we naar Dabas verhuisd. Helaas waren mijn wilde levensstijl en mijn vrouwenjagerij niet echt veranderd. Prostitutie en onderwereld zijn vaak verbonden met het hotelwezen, althans in de steden waar ik werkte langs het Balatonmeer, en ik begon call girls te exploiteren. Ik gaf alleen een kamer uit als ik een flinke fooi kreeg. Na nog een fooi kreeg de gast een

meisje op bezoek. Ik stond bekend als „de grote maaier”, omdat ik de zakken van de klanten zo slim leeg wist te halen.

Aan het eind van die zomer ging ik terug naar Boedapest, waar ik een boek vond, getiteld *Leven na de dood*. Ik realiseerde me dat ik eens tegenover God verantwoording zou moeten afleggen voor mijn daden. Ik concludeerde dat ik in grote moeilijkheden zat. Ik begon het *Onze Vader* te bidden. Ik viel op mijn knieën en schreeuwde het uit naar God. Het leek wel of de hele kamer trilde. „Lieve Heer,” bad ik, „als U bestaat, als U echt bent, toont U me dan wat ik met mijn leven moet doen.”

De volgende dag zag ik op het postkantoor een oudere dame iets lezen. Ik ging naar haar toe en vroeg: „Kan ik iets voor u doen?” Zij begon over God te spreken en zei: „God strekt zich naar ons uit en wil de mensen met Zichzelf verzoenen. Hij is het antwoord op de levensvragen. Jezus Christus stierf voor onze zonden...”

„Bedoelt u werkelijk dat ik alleen maar Jezus hoeft aan te nemen?” vroeg ik. „Ja, inderdaad,” antwoordde ze. „Realiseert u zich wat ik voor iemand ben?” Toen nodigde zij me uit om bij haar thuis te komen. Het bleek dat deze dame jarenlang bedlegerig was geweest, en het was nu de eerste keer dat ze eruit kwam. Toen ik haar opnieuw vertelde hoe diep ik in de zonde zat, zei ze: „Jezus' vergeving is zelfs voor jou genoeg.” We baden samen en ik nodigde Jezus uit in mijn leven te komen.

Daarna begon ik in mijn Bijbel te lezen. Het leek wel of ik er niet genoeg van kon krijgen! Ik verbrak de relaties met al mijn vriendinnetjes en vertelde hen waarom. Sommigen schrokken, anderen lachten alleen maar.

Terug naar het Balatonmeer

Toen ik dat voorjaar naar het Balatonmeer terugging, was ik bang. Ik was nu een wedergeboren christen en wist niet wat er gebeuren zou. Er moest heel wat veranderen, maar ik wist niet hoe. Ons basisinkomen was laag, want iedereen wist dat we fooien binnenharkten.

Op mijn eerste dag als hoofd van de receptie liet ik alle prostituées komen en vertelde hen: „Wordt alsjeblieft niet boos, maar God heeft mijn leven veranderd en we kunnen niet doorgaan zoals voorheen.” Sommigen lachten, anderen huilden.

Toen het hotel weer open ging voor het nieuwe seizoen, keken mijn collega's mij kwaad aan omdat ik alle kamers uitgaf zonder een „fooi”. Normaal zouden we na twee dagen al 15.000 tot 20.000 forint hebben, wat een heel bedrag is. Nu was de fooienpot leeg. Zij klaagden: „Denk maar niet dat we helemaal hierheen zijn gekomen om platzak weer naar huis te gaan.”

's Zondags, toen de gasten hun rekeningen kwamen betalen, stroomden de fooien binnen. Mijn vrouw, die ook op de receptie werkte en nog geen wedergeboren christen was, was verbaasd toen ze zag hoeveel we verdiend hadden aan vrijwillige fooien. Iedereen gaf ruime fooien; het was zo ongewoon. De Heer God had onze gehoorzaamheid beloond.

Vervolgens verhuisde ik met mijn gezin naar Wenen, waar we talloze wonderen beleefden. Geen daarvan was zo mooi als toen mijn vrouw besloot om haar leven aan Jezus Christus te geven. Dat was in 1987.

Vervolg op blz. 11

Een zinvolle ontmoeting

Nadat ik in 1968 met enkele collega's een onderzoeksreis naar Portugal had gemaakt, overreedde ik mijn vrouw om naar de Algarve te emigreren en daar het enorme potentieel aan toerisme in exploitatie te brengen. Dat bleek een beslissing te zijn die mijn banden met Groot-Britannië voor twaalf jaar verbraken. In zeer korte tijd hadden we de eerste Britse pub en een hotelletje met vijftien bedden in Faro opgezet. Vervolgens gaven we een toeristengids uit over wat er in de Algarve te doen was, en openen we een nachtclub.

Mijn volgende waagstuk was het doorsluizen van Tsjechische wapens via Faro naar Biafra, waardoor ik de oorlog daarginds in stand hielp houden. Niet lang daarna reisde ik met de wapens mee naar Afrika. Tegen 1972 was ik een „geregeld leven” gaan leiden met een andere jongedame en opende ik een stomerij in Faro. Later, in 1974, bezocht ik samen met een collega Angola om een andere zaak te beginnen. Datzelfde jaar begon de revolutie en keerde ik terug naar Portugal. Toen alles weer „normaal” werd, opende ik een klein winkelcentrum, gevolgd door een aantal andere bedrijven.

Het was in die tijd dat ik twee Braziliaanse meisjes leerde kennen die me drugs leerden gebruiken. Al gauw werd ik een regelmatig gebruiker. Tenslotte besloot ik mijn zaak in

**Norman Downey
Benfleet, Engeland**

Portugal te verkopen en naar Groot-Britannië terug te gaan. Doordat deze transactie lange tijd duurde, moest ik een Portugese advocaat een volmacht geven. Gedurende al mijn jaren in het zakenleven bestond mijn motivatie uit geld verdienen en van het leven genieten. Ik leidde een zeer zelfzuchtig leven en stond op het punt om een bittere les te moeten leren.

In 1981 leerde ik weer een jongedame kennen, begon ik weer een relatie, verhuisde ik naar Leigh, en begon ik een klein productie- en exportbedrijfje samen met een oude vriend en compagnon. Toen kwam ik er achter dat de Portugese advocaat, tegen mijn instructies in, mijn zaak voor een veel te laag bedrag verkocht had en een flink percentage had opgestreken, en dat ik er niets meer aan kon doen. Kort daarna kon ik een flinke vordering niet innen.

Langzaam maar zeker kwam ik er achter dat mijn leven een puinhoop was. Het had geen zin. De dingen liepen niet zoals het de bedoeling was. Toen, als in een impuls, liep ik een kerk binnen. Dat was in 1987, op de herdenkingszondag voor de gevallen in de beide wereldoorlogen. Ik raakte nogal onder de indruk van de voorganger en ik begon daar vaker heen te gaan.

Eind 1988 belde mijn vriendin op. Zij was teruggegaan naar de Midlands en vroeg me of ik onze dochter wilde komen ophalen. Met de hulp van de voorganger kon ik een plaatsje voor haar krijgen in de crèche en vond ik een pleegmoeder die 's middags voor haar wilde zorgen totdat ik van mijn werk thuiskwam. Door deze hulp begon ik regelmatig naar de kerk te gaan. De regeling met mijn kleine meid werkte zeven maanden lang goed. Toen besloot haar natuurlijke moeder dat ze onze dochter terug wilde hebben. Toen ik de zekerheid had dat ze een vaste woning gevonden had, gaf ik toe, waarna ik onze dochter regelmatig bleef bezoeken.

Tegen het einde van 1991 leed ons bedrijf onder de recessie, en de bank eiste aanzuivering van het debetsaldo. Zodoende kwam ik zonder werk te zitten, en ik had moeite om contact met mijn dochter te onderhouden. Haar moeders nieuwe vriend had bezwaar tegen mijn bezoeken, en ik moest naar de rechter om weer bezoekrecht te krijgen. Ik voelde me emotioneel helemaal leegezogen en totaal verwoest. Ik kon zonder aanwijsbare reden in tranen uitbarsten. Ik had mijn leven nog steeds niet in Jezus' handen gelegd.

In 1993 probeerde ik, op de terugreis naar Groot-Brittannië, op de luchthaven van Kopenhagen een plaats te boeken in het nietrokersgedeelte. Ik kreeg te horen dat daar geen plaats meer was. De reis was al tegengevallen, en ik was niet blij. Ik kreeg nog meer de pest in toen ik de vertrekhal binnenkwam en geconfronteerd werd met een menigte zingende, lachende mensen. Hun pogingen om vriendelijk tegen me te zijn wees ik brutaal af.

Nadat ik uiteindelijk in het vliegtuig was gestapt, zat ik somber achterin. Vlak voor de start kwam de stewardess me een plaats in het nietrokersgedeelte aanbieden, die vrij was gebleven doordat er iemand niet was

komen opdagen. Ik kwam te zitten naast Mr. Peter Harvey, van die luidruchtige groep die ik eerder was tegengekomen – een groep van de Full Gospel Business Men's Fellowship International (FGBMFI), die terugkwam van een conventie in Polen. Tijdens de vlucht vertelde Peter me over Jezus Christus. Er waren geen lichtflitsen, geen klokge-lui, geen vallende sterren – maar het was een zinvolle ontmoeting. Binnen een paar weken sloot ik me aan bij het chapter Southend van de FGBMFI en bezocht ik regelmatig hun bijeenkomsten.

Zaken in Portugal

Als iemand me een jaar tevoren verteld zou hebben dat ik in het openbaar mijn zonden zou belijden, zou ik hem niet geloofd hebben. Maar ik heb het gedaan, en God heeft mijn leven echt veranderd. Hij heeft me Zijn genade en vergeving getoond. Natuurlijk heb ik nog steeds mijn problemen, maar ik weet nu dat God mij er doorheen zal helpen, zoals Hij dat doet met iedereen die zich tot Hem wendt.

Sinds ik me aan Jezus heb overgegeven, verlang ik op geen enkele manier meer terug naar mijn oude levensstijl. Integendeel, ik schaam me er vreselijk voor. Toch is mijn verhaal het vertellen waard als het ook maar één van u inspireert om zich ook tot Jezus te wenden en Hem Heer over uw leven te maken. Het is Jezus die vrede en voldoening in het hart van de mens brengt en die het leven de moeite waard maakt. ■

Dorst naar de waarheid

Vaclav Lamr
Praag, Tsjechië

Zij dwaalden door de woestijn, maar vonden geen plaats om te wonen. Zij werden dorstig en hongerig en hun ziel versmachtte in hen. Dit beschrijft precies de toestand waarin ik mij bevond.

Mijn vroege leven was bedorven door dood en scheiding. Ik was midden in de oorlog geboren. Mijn eerste herinnering was aan een kamer waarin enkele Duitse officieren zelfmoord hadden gepleegd. Ik maakte mee hoe ons gezin uiteenviel en hoe mijn zuster stierf.

Rond die tijd, temidden van mijn verwoesting, stond ik aan de oever van de rivier de Morava, toen ik plotseling God in mijn hart hoorde spreken: „Ik houd van iedereen op aarde.” Er kwam een diepe vrede over me, omdat ik zeker wist dat het God was die gesproken had.

Toen ik dit echter op school vertelde, zei een van de leraren dat het allemaal slechts verbeelding was.

Daar ik geloofde wat me op school geleerd werd, richtte ik mij op het bestuderen van het Marxisme en de filosofie van het materialisme. In mijn ijver wilde ik in Leningrad gaan studeren, maar die ambitie heb ik nooit waar kunnen maken. Ontevreden en depressief trachtte ik mezelf op te hangen met een veter uit een werklaars. Toen ik op de grond weer bijkwam, ontdekte ik dat de veter losgeschoten was.

Ik studeerde verder aan de School voor Industriële Vormgeving in Brno (Tsjechoslowakije). Daar kwam ik in contact met nieuwe vormen van filosofie en raakte ik enthousiast over creatieve projecten, kunst en poëzie. Langzaam maar zeker raakte ik betrokken bij occulte praktijken en spiritisme, hetgeen vaak leidde tot agressieve discussies met gelovige christenen. In werkelijkheid was ik wanhopig op zoek naar waarheid en liefde. Ik werd zeer depressief toen ik ontdekte dat geen enkele vorm van kunst of creatief vermogen, geen filosofie, zelfs geen alcohol de dorst in mijn ziel kon lessen. Ik begon zelfs de muziek van Bach te haten, omdat die iemand eerde die ik niet kende.

Zonder te weten waar ik naar zocht, wendde ik me tot de oosterse religies en bestudeerde ik het Boeddhisme en verschillende vormen van yoga, evenals andere mystieke praktijken. Niets kon echter die dorst lessen. Medische hulp

DORST NAAR DE WAARHEID

die ik zocht voor mijn depressie bracht maar weinig verbetering.

In diezelfde tijd gaf ik, onder invloed van Albert Schweitzer, alle gedachten aan een artistieke carrière op en begon me te richten op het doen van goede werken. Daar ik niet, zoals Schweitzer, in de gelegenheid was om naar Afrika te gaan, begon ik als ziekenverzorger te werken op de chronische afdeling van een psychiatrische kliniek.

Ik kwam er echter al gauw achter dat geen enkele filosofie in staat is om het menselijk lijden te verlichten. Als reactie op dit inzicht stelde ik mezelf een

ultimatum: „òf je zoekt nu onmiddellijk de juiste weg voor het leven, òf je maakt er een eind aan.” Die nacht zou ik, met een verhoogde adrenalinespiegel, naar de crypten van het klooster afdalen waar de kliniek gevestigd was, en trachten in contact te komen met oude geesten. Het was op dat moment dat God opnieuw tot me sprak: „Leg alles af en ga in door de smalle poort.” In een visioen zag ik het kruis van Jezus naast een smalle poort. Ongelukkigerwijs legde ik toen mijn occulte praktijken nog niet af. Mijn voortdurende betrokkenheid daarmee bracht me zo diep in de put dat ik werkelijk alle hoop begon te verliezen.

Vanuit die diepe afgrond van angst en depressie riep ik tot God om hulp. Hij hoorde de schreeuw van mijn hart en begon mij uit de diepe put te leiden waar ik in zat. Op een dag kwam ik terecht in een christelijke bijeenkomst in Brno. Daar voelde ik de tastbare aanwezigheid van God. Die dag viel ik op mijn knieën en riep vanuit het diepst van mijn hart: „Heer Jezus, wees mij genadig! Geef me een nieuw leven!” Ik beled mijn zonden, men hielp mij om mijn occulte activiteiten af te zweren en men bad met mij. Op dat moment realiseerde ik me dat Jezus inderdaad voor mij gestorven was, en ik werd bevrijd van alles wat mij gekweld had.

De depressie en de verwarring waren vervangen door vreugde en vrede. Jezus vervulde mijn verlangen naar waarheid en liefde. Mijn stotteren hield op. Mijn nierproblemen en mijn nachtelijke epileptische aanvallen verdwenen.

Uiteindelijk begreep ik dat er hoop was, dat God niet alleen bestond, maar dat Hij ook bereid was om Zich naar mij uit te strekken en me te helpen. Zulk een liefde ging mijn begrip te boven! Het beste nieuws van alles was dat dit niet een eenmalige gebeurtenis was, maar dat God iedere dag weer klaar staat om me te helpen met de kleine problemen van het leven. En dat geldt niet alleen maar voor mij. Jezus is gestorven om iedereen te redden. Hij leeft vandaag nog steeds en kan voor u doen wat Hij ook voor mij gedaan heeft. Het enige wat Hij vraagt, is dat we Hem in ons leven toelaten.

Vaclav Lamr is kunstenaar en is de Nationale Voorzitter van de FGBMFI in Tsjechië. Hij en zijn vrouw Marie hebben twee kinderen: Kristian (15 jaar) en David (12 jaar).

Vervolg van blz. 6 **Een nieuwe manier van zakendoen** **Miklos Molnar**

Ik geloof dat het moeilijkste wat God ooit van mij gevraagd heeft, was om mijn verleden aan mijn vrouw te belijden. Dat was te moeilijk en ik probeerde met God te discussiëren. Maar tenslotte gehoorzaamde ik toch. Ik begon: „Weet je dat ik van je houd?” „Ja,” antwoordde ze. „En weet je dat ik in het verleden ook van je hield?” „Ja,” antwoordde ze. Toen vertelde ik haar over de vriendinnetjes. Haar reactie verbaasde me: „Ik houd nou nog meer van je dan ooit.”

Terug in Hongarije, zetten we een bedrijventrum op. En hoewel we het geld er niet voor hadden, hielp God ons zodanig dat we elke rekening fatsoenlijk en op tijd konden betalen. Eén keer kwam ik 900.000 forint te kort. We baden voor de situatie. Vrijwel meteen belde een potentiële huurder met de mededeling dat hij besloten had te huren en dat hij 900.000 forint had overgemaakt.

Rond die tijd nodigde een stel vrienden me uit voor een bijeenkomst van de Full Gospel Business Men's Fellowship International (FGBMFI). Ik voelde dat God me ertoe leidde om me met die groep te gaan bezighouden. Net als op zakelijk gebied kregen we veel uitdagingen. Eén grote uitdaging was het gevolg van de veranderingen in ons land. We moesten de organisatie laten registreren. God hielp ons daarbij. Wat voor moeilijkheden we in de loop der jaren ook hadden, God heeft ons steeds geholpen om de antwoorden te vinden.

Miklos Molnar is zakenman en is Nationaal Voorzitter van de FGBMFI in Hongarije. Hij en zijn vrouw Anna hebben vier kinderen.

INTERNATIONALE GEMEENSCHAP VAN VOLLE-EVANGELIEZAKENLIEDEN

Het tijdschrift STEM wordt elke twee maanden (de Nederlandstalige uitgave elke vier maanden) uitgegeven door de Full Gospel Business Men's Fellowship International (FGBMFI), een wereldwijde evangelische gemeenschap van christen-zakenlieden. Alle rechten voorbehouden.

Stichter: Demos Shakarian. *Internationaal voorzitter:* Richard Shakarian. *Europees vice-voorzitter:* James Winter. *Europees Kantoor:* Mechelsesteenweg 30, B-3000 Leuven, België; tel. (0032)(0)16-207944, fax (0032)(0)16-207931.

Hoofdredacteur „Stem“ voor Europa: Blair Scott. *Productie-assistent:* Donato Anzalone. *Redacteur voor Nederland en Vlaanderen:* Huug Hahn; tel. (0031)(0)40-536592, fax (0031)(0)40-549629.

Nederland:

Nat. voorzitter: I. van der Zee
Secretariaat: H. Hahn, Braak 48, 5501 DK Veldhoven; tel. 040-536592, fax 040-549629
Admin. en distrib.: J. de Jong, Rubensstraat 22, 3351 JV Papendrecht; tel. 078-152725
Bankrekening: Postbank 187344, t.n.v. FGBMFI Nederland, Papendrecht.

België:

Nat. voorzitter: Raoul Richez
Secretariaat: Koen Van Neste, Ieperstraat 38, B-8830 Hooglede; tel. 051-241435
Admin. en distrib.: Mechelsesteenweg 30, B-3000 Leuven; tel. 016-207944, fax 016-207931

Plaatselijke chapters in Nederland:

<i>chapter</i>	<i>elke</i>	<i>inlichtingen</i>	<i>telefoon</i>
Alkmaar	(tel. inl.)	H. Dijkshoorn	01736-93634
Amersfoort	(tel. inl.)	R. van Ginkel	03494-59259
Amsterdam	(tel. inl.)	L. Hoksbergen	01751-16070
Deltachapter (Zeeland)	(tel. inl.)	J. Lekkerkerk	01874-1466
Drechtstreek	(tel. inl.)	H. Duynisveld	010-4422860
Eindhoven	1e maandag	H. van Dingstee	04990-72521
Groningen	3e maandag	J. Roffel	05947-12747
Den Haag	3e dinsdag	J. van Bijsterveld	070-3253184
Heerenveen	laatste maandag	D. de Leeuw	05150-14864
Hoogeveen	2e dinsdag	A. Tempelman	05920-44267
Naaldwijk	3e maandag	M. van der Hoff	070-3936573
Roermond	laatste maandag	H. van Dingstee	04990-72521
Rotterdam	laatste dinsdag	J. Hoogendoorn	01727-17527
Utrecht	(tel. inl.)	I. van der Zee	01899-24837
Zoetermeer	4e maandag	H. Dijkshoorn	01736-93634

Plaatselijke chapters in België:

<i>chapter</i>	<i>inlichtingen</i>	<i>telefoon</i>
Brussel (Ned.-talig)	Robert Den Haen	016-448223
Brussel (Franstalig)	H. Mutshipayi	02-6877041
Brussel (Engelstalig)	Carl Walker	02-3804954
Charleroi (Franstalig)	Jean Leroy	071-844925
Izegem (Ned.-talig)	Rik Van Neste	051-306983
Kortrijk (Ned.-talig)	Frans Van de Kerckhove	056-220020
Liège (Franstalig)	François Dechamps	087-338743
Limburg (Ned.-talig)	Louis Coppens	016-810095
Mons (Franstalig)	Michel Dupriez	067-333600
Mouscron (Franstalig)	Jacob Kalemba	056-840325
Namur (Franstalig)	Luc Lannoye	084-315547
Saint-Vith (Duitstalig)	Arno Bourgraff	00352 808128
Torhout (Ned.-talig)	Andre Hoornaert	050-213937

Een nieuwe weg en een nieuw doel!

Wij hechtten veel waarde aan de groep. Zoals vaak bij jongeren, wilde iedereen de belangrijkste zijn. Men probeerde vooral veel „succes” bij de meisjes te hebben. Ook op dit gebied beproefde ik mijn geluk, maar met matig resultaat. In de loop van de tijd kwam ik erachter dat ik, om door mijn zogenaamde vrienden geaccepteerd te worden, voortdurend een masker droeg. Het viel me op dat ik alsmaar toneel speelde en niet echt mezelf was. De angst om niet meer bij de groep te horen, weerhield me ervan om mijn masker af te zetten.

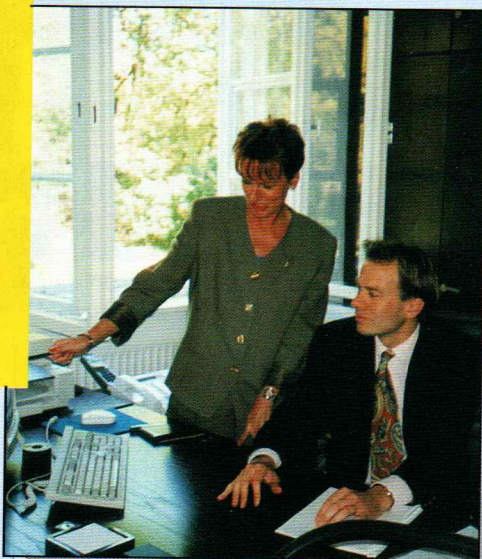
Afgewezen worden was zo ongeveer het ergste dat ik me kon voorstellen. Want mijn gevoel van eigenwaarde bepaalde ik aan de hand van hoe anderen over mij dachten.

In die tijd leerde ik een jongen van mijn eigen leeftijd kennen. Hij heette Albrecht. Door zijn manier van doen maakte hij veel indruk op me. Voor zijn eigenwaarde was hij klaarblijkelijk niet afhankelijk van de mening van anderen over hem.

Hij was tevreden zoals hij was, of hij nu alleen was of samen met anderen. Je merkte aan hem dat hij geen masker droeg. Bij dat alles was hij erg open, vriendelijk en helemaal niet gekunsteld. Hij was met zichzelf in het reine, en dat kon je ook merken.

Hoewel het hem niet uitmaakte wat anderen van hem vonden, werd hij toch algemeen gewaardeerd. Bij sommigen was

Dr. Christoph Hägele
Berlijn, Duitsland

hij zelfs geliefd. Wat op mij vooral indruk maakte, was dat hij niet trots en hoogmoedig werd doordat anderen hem waardeerden. Hij bleef de bescheiden, eerlijke en aardige jongen, en dat boeide mij juist. Ik merkte dat Albrecht iets had wat ik miste. Hij kon van nature zo tevreden en gelukkig zijn. Hoe deed hij dat toch?

Op een dag vroeg ik het hem openlijk, waarop we bijna twee uur hebben zitten praten. Hij legde me uit dat deze innerlijke rust en tevredenheid niet uit hemzelf voortkwamen, maar uit Jezus Christus. Doordat Jezus hem onvoorwaardelijk ac-

Val van de Berlijnse Muur
Rechts: Christoph en Barbara

cepteerde en zelfs voor hem aan het kruis stierf, kon hij ook zichzelf accepteren. Albrecht geloofde dus niet in zichzelf en zijn eigen capaciteiten, maar in Jezus Christus, die in hem woonde. Naar buiten toe leek het natuurlijk of hij een zelfverzekerd persoon was. Maar in werkelijkheid vertrouwde hij niet op zichzelf, maar op Jezus.

Toen ik dat begreep, vroeg ik hem of ik ook zo'n persoonlijke relatie met Jezus zou kunnen krijgen. Toen hij dat bevestigde, hoefde ik niet lang na te denken; we baden samen tot Jezus en nodigden Hem uit om in mijn leven te komen en daarin van nu af aan de eerste plaats in te nemen.

Dat gebed was voor mij een beslissend moment. Ineens waren dingen als door anderen gewaardeerd worden nog maar bijzaken. Ik voelde hoe een kracht en een zekerheid mij doorstroonden zoals ik ze nog nooit beleefd had. „Dat is het! Dat is het echte christen-zijn,” dacht ik.

In de daaropvolgende weken zette ik onwillekeurig alle maskers af. Ik was niet meer bang om mezelf te zijn, ook niet meer tegenover mijn oude vrienden. Tot mijn verbazing lieten ze mij niet links liggen, zoals ik verwacht had. Sommigen van hen waren zelfs bereid zo nu en dan eens mee te gaan naar een christelijke bijeenkomst. Na enkele weken besloten ook mijn twee jongere broers om Jezus te volgen. Dat heeft ons nog dichter tot elkaar gebracht.

Geleidelijk aan kwam mijn eindexamen naderbij, en ik begon me af te vragen in wat voor een beroep ik God het beste zou kunnen dienen. Ik wist intussen al dat het de meeste bevrediging schenkt om God je hele leven lang te dienen – ook in je beroep. Ik dacht er lang over of ik theologie zou gaan studeren en luthers predikant zou worden. Maar terwijl ik een keer aan het bidden was, kwam er een innerlijke stem die zei: „Ga in het zakenleven en verkondig daar het evangelie!”. Zo ge-

zegd, zo gedaan. Ik ging dus aan de universiteit in Tübingen bedrijfseconomie studeren. Na mijn kandidaatsexamen stapte ik over naar een internationale business school.

Waar ik ook kwam, vond ik vrienden

De opleiding aan de business school duurde drie jaar, waarvan één in Parijs, één in Oxford (Engeland), en het derde deels in Madrid en deels in Duitsland. Overall werd in de plaatselijke taal onderwezen, hetgeen soms nogal wat extra werk met zich meebracht. Maar waar ik ook terecht kwam, ik informeerde altijd eerst naar christelijke gemeentes en bezocht die dan regelmatig. En telkens weer deed ik dezelfde ervaring op: binnen een paar uur had ik een echt hartelijke relatie met de mensen daar, ongeacht in welk land.

Dit kan alleen doordat het gemeenschappelijk geloof in Jezus Christus het sterkste bindmiddel is dat men zich kan voorstellen, dwars door alle rassen- en klassenbarrières heen. Door de geborgenheid in het geloof en door de hartelijke gemeenschap met andere christenen voelde ik me nooit alleen, in tegenstelling tot veel anderen die in het buitenland gaan studeren.

Na mijn studie kreeg ik in Berlijn een promotieplaats aangeboden op mijn afstudeergebied bedrijfsmanagement. In het najaar van 1990 bezocht ik een christelijke conferentie met 5000 deelnemers. In de foyer werden videocassettes van de lezingen verkocht. Toen ik aan de verkoopster vroeg wat een cassette kostte, antwoordde ze mij in zuiver Schwäbisch, mijn eigen dialect – en dat midden in Berlijn.

Door het gemeenschappelijke dialect hadden we snel contact, en ik nodigde haar spontaan uit voor een kopje koffie. Ongecompliceerd als de Schwaben zijn, antwoordde ze: „Ja, waarom niet?” Van het een kwam het ander, en nu zijn we een

gelukkig getrouwd stel. Ik verbaas me er steeds weer over hoeveel een huwelijksrelatie aan diepte wint als beide partners bijbelse maatstaven hanteren in hun omgang met elkaar. Dit valt me des te meer op omdat ik vroeger ook andere ervaringen heb gehad.

Na mijn promotie heb ik eerst een tijd in München gewerkt als bedrijfsconsulent, met als specialisatie ondernemingsstrategie. Daarna kreeg in een baan aangeboden als directieassistent bij een groot bouwbedrijf in Berlijn.

Wat onze christelijke activiteiten betreft, waren mijn vrouw Barbara en ik ervan overtuigd dat God ons in Berlijn bij in de FG BMFI wilde gebruiken – zoals we tien jaar tevoren al gebeden hadden. Destijds wist ik nog niet dat Barbara's ouders toen reeds de voorzitter van het chapter in Berlijn goed kenden. Via hen maakte ook ik kennis met de FG BMFI in Berlijn, en we besloten om ons daarbij aan te sluiten.

Hij bood ons de mogelijkheid een tweede chapter op te zetten, speciaal gericht op zakenmensen. Immers, God had mij tien jaar eerder al op mijn hart gelegd om juist deze mensen het evangelie te brengen. We hebben nu in Berlijn-Centrum een groeiend chapter dat mannen en vrouwen uit het bedrijfsleven bereikt. Meer dan de helft van onze sprekers zijn buitenlandse ondernemers en managers, die ons komen vertellen hoe God in diverse delen van de wereld in het zakenleven werkt.

Dezelfde sprekers geven hun getuigenis de volgende dag in ons „moederchapter” Berlijn-Schöneberg, en aansluitend in het chapter Potsdam. Sinds kort maken we video-opnames van deze lezingen, die we op de plaatselijke televisie uitzenden. Op deze manier bereiken we om de twee weken duizenden mensen in de regio Berlijn.

We zijn telkens weer enthousiast als we zien hoe God mensen gebruikt en hoe Hij het evangelie bevestigt door bovennatuurlijke tekenen en wonderen – ook vandaag, aan de vooravond van de 21e eeuw. ■

Van armoede naar rijkdom

Jim McIntosh
East Sussex, England

Mijn vader sneuvelde in de Korea-oorlog, waardoor mijn moeder als weduwe voor de onmogelijke taak stond om zes kinderen groot te brengen van een mager oorlogspensioentje. Zodoende werden de vier jongsten van ons naar een plaatselijk kindertehuis gestuurd. Het was vreselijk, met strenge en hardhandige discipline. Het was een opluchting toen we naar een van Fegan's Homes werden overgeplaatst, een christelijk kindertehuis in Stony Stratford in Buckinghamshire.

**Met premier
Margaret Thatcher**

Daar heerste een geheel andere geest. Toen ik elf jaar was, gaf ik mijn leven aan Jezus Christus, en mijn leven begon te veranderen. Op mijn vijftiende werd ik overgeplaatst naar een boerderij in Sussex, om opgeleid te worden in de landbouw. Hoewel ik niet echt van het boerderijwerk hield, sprak de constructieve kant van landschapsarchitectuur – het aanleggen en plaveien van terrassen – me wel aan.

Ik voelde me aangetrokken tot de wereld en de popmuziek, zoals Elvis en Cliff Richard. Toen ik goed en wel zelfstandig woonde, liet ik mijn belofte aan God er een beetje bij zitten. Maar ik leerde een heel bijzondere jongedame kennen, wier christelijke getuigenis me weer terugbracht bij de Heer. Ik kwam bij haar vader te werken. Na een korte tijd kreeg hij pleuritis en was hij niet in staat om nog te werken. Daar ik zijn

enige werknemer was, vroeg hij of ik de teugels wilde overnemen. Dat deed ik.

We hadden dat jaar een langdurige sneeuw- en vorstperiode, waardoor het niet mogelijk was om te werken. Vrienden raadden me aan om ermee te stoppen, maar ik wist dat God wilde dat ik doorging. Toen ik voor de situatie gebeden had, gaf Hij me een Bijbeltekst: „Wees sterk en moedig, vreest niet, want de HERE, uw God, zelf gaat met u; Hij zal u niet begeven en u niet verlaten.” (Deuteronomium 31:6).

Ik nam een bankkrediet op en kocht wat wegenbouwmaterieel, dat voor een gereduceerde prijs werd aangeboden. Jaren later vertrouwde de bankmanager me toe dat hij

Speciaal wegenbouwmaterieel

Links: Jim en Jennifer McIntosh

mij dat geld alleen maar geleend had omdat ik in een kindertehuis had gezeten en hij mij een kans in het leven wilde bieden.

Dat voorjaar klaagden veel mensen over hun kapotgevroren oprijlanen en wegen die gerepareerd moesten worden, en ik begon goed geld te verdienen. God deed de zaak voorspoedig lopen, zowel in het binnenland als in het buitenland. Toen de zaak snel groeide, besloten we hem te verkopen.

Toen ik er een flink bedrag voor had gekregen, wilde ik eerst iets voor mijn moeder gaan doen, die nog steeds in een gemeentewoninkje op het eiland Sheppey woonde, waar mijn vader gestationeerd was geweest. Ik kon een leuk huisje voor haar kopen, niet ver van de winkels vandaan, en ik liet er centrale verwarming en dergelijke in aanleggen. Wat een genot was het om te zien hoe ze niet langer behoefde te knokken om de eindjes aan elkaar te knopen!

Je kunt nooit meer geven dan God. Hij had dan ook een verrassing voor me in petto. Ik kreeg een contract voor de aanleg van een parkeerplaats in die stad, en daar verdiende ik net zoveel op als ik had uitgegeven aan het huisje voor mijn moeder.

We zetten een stichting op waarin we als bedrijf onze tienden van de winst stortten. Daarmee konden we veel mensen helpen die in grote nood waren. Eén flinke gift ging naar een weeshuis in Kenia. Door onze bij-

drage konden ze hun debetsaldo bij de bank vereffenen en een uitbreiding bouwen die ze nodig hadden voor 40-50 kinderen. Een aantal jaren later was ik in de gelegenheid om hen te bezoeken. Toen ik die Keniaanse weeskinderen zag, wist ik dat ik goed bezig was.

Een paar jaar geleden ging ik met mijn gezin met vakantie naar Cyprus, en we besloten om voor een dagtochtje over te wippen naar Israël. De airconditioning van het schip was defect, dus ik bracht de nacht op het dek door in de hoop dat ik in de koelte wat zou kunnen slapen. Terwijl ik de *Daily Telegraph* las, viel mijn oog op een artikel op de milieupagina over het lastige probleem van de verwerking miljoenen gebruikte autobanden per jaar.

Het leek of God een gedachte in mijn hoofd plantte. Zij zouden vermalen kunnen worden tot stukjes ter grootte van een erwt, vermengd met asfalt en wat steengruis, waarna het gebruikt zou kunnen worden voor het repareren gaten in wegen en in startbanen van vliegvelden.

Proeven met machines om de banden te vermalen en het uiteindelijke materiaal op wegen aan te brengen, bleken uiterst succesvol. We waren al snel aan het produceren. Er

werd octrooi op het materiaal aangevraagd. Uiteindelijk hebben we het octrooi met een flinke winst verkocht aan een groter bedrijf. Wij gingen verder met andere materialen en innovaties.

We hebben nog een toepassing ontwikkeld voor fijngemalen banden vermengd met asfalt, namelijk voor afwateringsfilters langs autosnelwegen. Splinters van de gebruikelijke afwateringsfilters raken verspreid over het wegdek en veroorzaken gebroken voorruit en ongelukken. Ons materiaal, genaamd *Safedrain*, is erg succesvol.

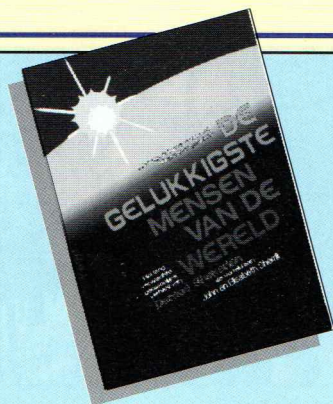
Een ander idee dat God me aanreikte, was om onze innovaties voor te dragen voor een milieuprijs – een waardevolle reclame voor onze producten. Toen ik uitgenodigd was om naar Londen te komen voor de uitreiking, bleek dat ik de prijs zou ontvangen uit handen van Margaret Thatcher!

Maar het leven gaat niet altijd zo gemakkelijk. Een aantal jaren geleden kreeg mijn vrouw te horen dat ze kanker had. De schok, toen ik me realiseerde dat ik mijn vrouw zou kunnen kwijtraken, kwam erg hard aan. Terwijl ik op weg was naar het ziekenhuis om haar te bezoeken, was ik ineens niet meer in staat om verder te rijden. Zodoende reed ik een parkeerhaven op en pakte mijn Bijbel.

Hij viel open bij Mattheüs 6, waar ik las dat God zelfs waarde hecht aan de mussen, en dat wij Hem nog veel meer waard zijn dan zij. Toen ik naar buiten keek, zag ik twee musjes op mijn buitenspiegel zitten. „Dank U wel, Heer,” bad ik. God vertelde me op Zijn eigen, vriendelijke, sympathieke manier dat Hij nog steeds alles in de hand had. Op dat zelfde moment lag mijn vrouw op de operatietafel. Na een aantal maanden van herstel werd zij geheel genezen verklaard.

Hoewel de Heer ons financieel gezegend heeft, is het belangrijkste in ons leven dat we dag aan dag met Jezus wandelen.

Jim McIntosh is voorzitter van het chapter Uckfield in East-Sussex. Hij en zijn vrouw Jennifer hebben vijf kinderen en vijf kleinkinderen.

U kunt dit geweldige boek over het ontstaan van de FGBMFI via uw plaatselijk chapter verkrijgen (zie blz. 12).

ALS U STEM WENST TE BESTELLEN

Als u *STEM* wenst te ontvangen voor uzelf of om aan anderen weg te geven, dan kunt u het tijdschrift bij uw afdeling bestellen. Indien u geen lid van de FGBMFI bent, schrijf dan a.u.b. naar een van deze adressen:

VOOR NEDERLAND:

Administratie FGBMFI Nederland
Jan de JONG, Rubensstraat 22,
3351 JV Papendrecht,
Tel:078-152725
Prijs per jaar: f 14,50.

VOOR BELGIE:

FGBMFI STEM
Mechelse Steenweg 30
B-3000 Leuven
Prijs per jaar: BF 270

Beste lezer: Bij het lezen van de getuigenissen in dit nummer van Stem heeft u zich misschien afgevraagd of u ook God persoonlijk kunt leren kennen en vrede hebben in uw hart. Jezus zei, dat je om God, die Geest is, te kennen, opnieuw geboren moet worden in je menselijke geest. Om dit te laten gebeuren moet u:

1. Tegenover God erkennen dat u egoïstisch geleefd hebt en dat u, door Hem niet te eren als Heer van uw leven, gezondigd hebt en gescheiden bent van Hem. „Want allen hebben gezondigd en derven (missen) de heerlijkheid Gods” Romeinen 3:23.

2. Bekeer u door u tot God te wenden en vergeving te vragen voor uw zonden en vraag Hem u te helpen te leven zoals Hij dat wil. „Als gij u niet bekeert, zult gij allen evenzo omkomen” Lukas 13:3.

3. Geloof dat Jezus de Zoon van God is en dat Hij, toen Hij aan het kruis stierf, uw zonden op Zich heeft genomen, opdat u van God vergeving zou kunnen ontvangen. „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe” Johannes 3:16.

4. Belijd voor God dat u Jezus aanneemt als uw Verlosser en Heer van uw leven. „Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden” Rom 10:9.

Als u na zorgvuldig hierover nagedacht te hebben en de bijbelgedeelten voor uzelf nagelezen te hebben deze belangrijke stap wil nemen, bid dan het volgende hardop: „Heer, ik ben ervan overtuigd dat ik een zondaar ben en daarom op weg naar de ondergang. Ik geloof in mijn hart dat Jezus uw Zoon gestorven is voor alle zondaars, mij inbegrepen, en Zijn bloed vergoten heeft om mijn zonden af te wassen. Ik belijd dat Jezus de Verlosser en Heer van mijn leven is en dank U voor uw geschenk: het eeuwige leven. Ik vertrouw nu op U om mij te helpen zo te leven als U het wil.”

Vertrouw niet op uw gevoel als bewijs dat God u aangenomen heeft. Gevoelens kunnen veranderen, maar uw nieuwe relatie met God is gebaseerd op Zijn beloften in Rom.10:13. **Schaam u niet om anderen te vertellen over uw relatie met Jezus** (Mattheus 10:32). **Neem elke dag de tijd om te bidden en de Bijbel te lezen** (1 Petrus 2:2, Psalm 37:4).

Wanneer u deze belangrijkste van alle beslissingen genomen heeft, laat het ons dan alstublieft weten, zodat we u meer informatie kunnen toesturen. Vul de bon in en stuur deze naar ons op.

HET DRIEVOUDIG DOEL VAN DE INTERNATIONALE GEMEENSCHAP VAN VOLLE-EVANGELIE-ZAKENLIEDEN

1. Te getuigen van Gods aanwezigheid en kracht in de wereld van vandaag, door middel van de boodschap van het totale Evangelie voor de totale mens.

2. Overall ter wereld mannen de gelegenheid te bieden van hun ervaringen in Jezus Christus te getuigen en hen op te bouwen, zodat zij verfrist en vernieuwd naar hun eigen kerken terug kunnen gaan. De FGBMFI is n.l. zelf geen kerk of sekte en heeft derhalve ook geen voorangers of priesters in dienst.

3. Een grotere mate van eenheid onder alle Christenen te bevorderen.

STEM

STEM NR. 955

Dit is een van de 26 talen van de Europese editie van het blad Stem, gepubliceerd door het Europese Kantoor van de FGBMFI, Mechelse Steenweg 30, B-3000 Leuven, België. Tel: (0032)(0)16-20.79.44 - Fax: (0032)(0)16-20.79.31.

Hoofredacteur voor Europa: Blair Scott.
Productie-assistent: Donato Anzalone. **Lay-out:** CONVERTEX. **Andere hoofredacteurs:** V.S.: Jerry Jensen. **Azië:** C.K. Lee. **Indonesië:** U.E. Medellu. **Redacteur: Nederland en Vlaanderen:** Huug Hahn, tel. (0031)(0)40-536592, fax (0031)(0)40-549629.

INTERNATIONALE GEMEENSCHAP VAN VOLLE-EVANGELIEZAKENLIEDEN

Mechelse Steenweg 30, B-3000 Leuven, België.

- Ik wil u meedelen dat ik heb besloten om Jezus Christus te volgen. Zend mij a.u.b. het boekje: „Nu u Christus hebt ontvangen”.
- Zend mij a.u.b. informatie over de FGBMFI.
- Zend mij a.u.b. nadere gegevens over het lidmaatschap van de FGBMFI.

_____
NAAM & ADRES (in blokletters):

_____
Nr.955

Een nieuwe weg en een nieuw doel

Iedereen wil erbij horen, geaccepteerd worden – vaak meten we ten onrechte onze eigenwaarde af aan de acceptatie door vrienden en collega's. Om in een bepaalde groep te passen, nemen we zelfs een houding aan of gedragen we ons anders dan we van binnen eigenlijk zijn. Zo was het met Christoph Hägele, totdat hij Albrecht leerde kennen, die anders was dan iedereen die hij tot dan toe kende. Op een of andere manier was Albrecht niet afhankelijk van de meningen en grillen van anderen. Hij was vrij om zichzelf te zijn, om voor iedereen vriendelijk te zijn, en om gelukkig en zelfverzekerd te zijn. Toen Christoph hem ernaar vroeg, kreeg hij het geheim te horen hoe je aan dat vertrouwen kon komen. Wat hij toen ontdekte, heeft hem voortgeholpen in zijn zakelijke carrière en in zijn huwelijk – vertrouwen en vrijheid om zichzelf te zijn, zonder praatjes of angst voor afwijzing... Zie blz. 13.

Als u meer exemplaren van dit blad wilt bestellen voor uzelf of uw vrienden, kijkt u dan op blz. 18.

- Een nieuwe manier van zakendoen
- Dorst naar de waarheid
- Van armoede naar rijkdom
- Een zinvolle ontmoeting

Internationale Gemeinschaft van Volle-Evangeliezakenlieden

Voor nadere inlichtingen kunt u contact opnemen met bovenstaand adres. Laat dit tijdschrift niet rondslingeren ... Geef het aan een vriend!